

Med njimi pa je bila ženska, lepa kakor sam greh. Tako prešerno je sedela v krčmi, da je človek zardel in povetil oči, če je ponevedoma pogledal skozi okno. Temne, polne smrtnosladikih skrivnosti so bile njene oči, da bi srce skoprnelo pod njih pogledom. Peter Muha je šel mimo krčme, pa ni pogledal ponevedoma skozi okno, temveč gledal je dolgo in radovoljno in ni zardel in ni povetil oči. Ko se je nagledal, je stopil v krčmo in je šel naravnost in je objel grešnico okoli rjavega vratu. Sam Bog vedi in ljudem ostani skrito, kaj sta govorila tisto uro! Ampak še predno se je dramilo jutro in še predno je izginila tatinska družba, ni bilo več v dolini šentflorjanski ne grešnika, ne grešnice. Romala sta, kamor je Bog ukazal, čez hribe in doline; šla sta, kakor Adam in Eva iz paradiža.

Dacar je pripovedoval, da ni mogel spati tisto noč in da je slonel ob oknu. Pa da je ugledal nenadoma, ker je mesec žarko svetil, kako jaha coprnica preko doline — na moškem, ne na metli. In da je smrdelo za njima po žveplu in drugih nedišečih stvareh. Ampak kdo bi mu verjel, sleparju! —

Tri ptice.

Tri ptice so padle iz polnoči
pod okno mladi kraljičini:
zapela je prva, da pride fant,
in druga, da bo cigan-muzikant,
in tretja, da se zaljubita ž njo,
kot se nista dva na svetu tako.

Tri ptice so padle iz polnoči,
tri črne: zbičane misli tri,
tri vroče misli k tvojim nogam —
in kdo jih je k tebi poslal? Jaz sam.

Trije bliski so padli iz polnoči
na tri plahe ptice, na misli tri;
tri strele so padle v temi z nebes,
tri strele so padle iz tvojih očes:
dvignila si v temi zlato glavó
in tvoj smeh je bil krut in mrzel tako,
kot bil je mladi kraljičini
nad pesmijo ptičev iz polnoči.

Vladimir Levstik.